

ἀλλ' εἰσέτι οὔτε ἐφάνη, οὔτε κατέβη.

Προσέτι δὲ λέγει ὅτι «περὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰμὴ ὁ Πατὴρ μόνος» (Ματθ. 24, 26) «οὐχ ἡμῖν ἐστὶ γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς οἷς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πράξ. 1, 7), «ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτῃς ἐν νυκτί» (Β'. Πέτρο. 3, 10).

Καὶ ὅμως οἱ Χιλιασταὶ ἔχουν τὴν ἀναισχυρτίαν νὰ ὀρίζουν τὸν χρόνον!!!

— Πῶς ἐννοοῦν τὴν βασιλείαν τοῦ Χριστοῦ οἱ Χιλιασταὶ καὶ πῶς ἡ Γραφή.

α.) Οἱ Χιλιασταὶ λέγουν ὅτι, ὅταν θὰ βασιλεύσῃ ὁ Χριστὸς θὰ ἀπολαμβάνουν οἱ ἀνθρώποι ἄκραν ὑγείαν αἰωνίως, θὰ ἔχουν ὄχημα, θὰ διασκεδάξουν καὶ θὰ ζοῦν εὐθυμοὶ καὶ ὁ καθένας θὰ ἔχῃ τὸ σπῆτι του!!!!

β.) Ταῦτα λέγουν χωρὶς νὰ λάβουν ὑπ' ὄψιν τὸν τὴν Γραφὴν ἢ ὁποία λέγει: «ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ οὐκ ἐστὶ βρώσις καὶ πόσις» (Ρωμ. 14, 17,) ὅτι «ἐν τῇ ἀναστάσει ὡς ἄγγελοι τῶν ἐν οὐρανῷ ἐσόμεθα» (Ματθαίου 22, 31), ὅτι «οἱ οὐρανοὶ ῥοιζήθῃν παρελεύσονται στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθίσονται καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται» (Β'. Πέτρο. 3, 10).

Ἀκολουθεῖ.

Κατηχητικὰ μελέται.

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ ἐπιτραχήλιον ἢ περιτραχήλιον καλεῖται οὕτως διότι τίθεται περὶ ἢ ἐπὶ τὸν τραχήλον τοῦ ἱερέως ἢ ἀρχιερέως καὶ κρέματα ἐπὶ τοῦ στήθους καὶ τοῦ στιχαρίου μέχρι τῶν ποδῶν. Ὑπονοεῖ δὲ ἀφ' ἐνός τὸν ζυγὸν τοῦ Κυρίου ὅστις κατὰ τοὺς ἀπευθεῖς λόγους τοῦ Ἀντρωτοῦ μας εἶναι χρηστὸς καὶ τὸ φορτίον του ἐλαφρόν, καὶ ἀφ' ἑτέρου τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἣτις ἐκχέεται ἀνωθεν ἐπὶ τοὺς ἱερεῖς. Ταυτοχρόνως ὁμοῦς ὑπενθυμίζει εἰς αὐτοὺς μὲ τὰ κρόσσια ἅτινα ἐπικολῶνται ἐπ' αὐτοῦ καὶ τὸ ὅτι αἱ ψυχὰι τῶν ἐνορῶντων κρέμονται ἀπὸ τὸν τραχήλον του. Φορῶν δὲ τοῦτο λέγει ὁ ἱερεὺς ἢ ὁ ἀρχιερεὺς «εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ἐκχέων τὴν χάριν αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς ἱερεῖς αὐτοῦ ὡς μύρον ἐπὶ κεφαλῆς, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ πώγωνα τοῦ Ἀαρῶν, τὸ καταβαῖνον ἐπὶ τὴν ὦαν τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ». Ἄνευ ἐπιτραχήλιου οὐδεμία ἱεροτελεστία τελεῖται. Εἰς τὴν προκειμένην εὐχὴν ἀναφέρεται ὁ Ἀαρῶν καθ' ὅτι οὗτος ἦτο ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἰουδαϊκῆς ἱερῶσύνῃς ἦτοι ὁ πρῶτος ἱερεὺς καὶ ἀρχιερεὺς ὅστις ἐχρίσθη ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Προφήτου Μωϋσέως. Διὰ δὲ τῆς λέξεως ψα ὑπονοεῖται τὸ κάτω μέρος, ὁ γῦρος τοῦ στιχαρίου μέχρι τοῦ ὀποίου φθάνει τὸ ἐπιτραχήλιον κρεμώμενον ἐκ τοῦ τραχήλου τοῦ ἱερέως. Παρὰ τοῖς Λατίνοις καλεῖται stola ἦτοι στολὴ ἢ ποδήρης ἐσθῆς εἶναι δὲ τὸ κυρίως διακριτικὸν γνώρισμα τοῦ ἱερέως ἀπὸ τὸν διάκονον καὶ ἀρχιερέα. Μετὰ ταῦτα ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς φοροῦν τὴν Ζώνην ἣτις τίθεται ἐπὶ τῆς ὀσφύος

καὶ περισφίγγει τὸ σῶμα καὶ τὸ στιχάριον καὶ περιτραχήλιον ἵνα καταστήσῃ τὸν ἱερέα εὐσταλῆ πρὸς τὴν ἱερατικὴν του διακονίαν. Σημαίνει δὲ καὶ αὕτη τὴν δύναμιν καὶ χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μεθ' ἧς ὀφείλει νὰ περιβάλληται ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ἵνα ἀμώμως τελέσῃ τὴν θείαν εὐχαριστίαν δι' ὃ περιζωννύμενος ταύτην λέγει: «Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ περιζωννύων με δύναμιν καὶ ἔθετο ἄμωμον τὴν ὁδόν μου». Ταυτοχρόνως δὲ ὑπενθυμίζει εἰς τὸν φοροῦντα διὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Χριστοῦ θὰ κατορθώσῃ νὰ κυριαρχήσῃ ἐπὶ τῶν παθῶν τῆς σαρκὸς ἥτινα πρέπει νὰ ζώνῃ καὶ σφιγγῇ καὶ διενθύνῃ κατὰ τὰς βουλὰς τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι κατὰ τὰς ἀτόπους κλίσεις ταύτης. Κατόπιν ὁ ἱερεὺς ἐνδύεται τὸ φελόνιον ἢ φαινόλιον. Ἡ λέξις αὕτη εἶναι Λατινικὴ (Pannuba) καὶ ἐδήλου ἐπὶ Ρωμαίων εἶδος ἐνδύματος, ἐπικνωφορίου φερομένου ἐπάνω εἰς τὸν ἐσωτερικὸν χιτῶνα ἢ ἐπενδύτην, ἦτο δὲ κωνοειδὸς καὶ ἄνευ χειρῶν πρὸς εὐκόλον ὁδοιορίαν. Τοιοῦτον ἔφερον καὶ οἱ Ἀπόστολοι ὁ δὲ ἀπόστολος Παῦλος ἠθῶς τὸν ἀναφέρει εἰς Β' Τιμοθ. 4.13. Ὡστε ἀφ' ἐνός μὲν πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ ἀποστολικοῦ τοῦτου ἐνδύματος, καὶ ἀφ' ἑτέρου διὰ τὴν εὐπρεπεστέραν τοῦ κληρικοῦ παράστασιν τὸν καθιέρωσαν ὡς ἱερυτικὸν ἄμφιον καὶ δὴ καὶ αὐτῶν ἀκόμη τῶν ἀρχιερέων μέχρι τῆς ἀλώσεως τῆς Κων)λεως ὑπὸ τῶν Τούρκων 1453 μ. χ. Ἐκτοτε ὁμοῦς τοῦτο παρ' ἀρχιερεῦσιν ἔλαβεν ἄλλην μορφήν καὶ οὕτω παρ' ἀρχιερεῦσι τοῦτο καλεῖται σάκκος. Τὸ ὅτι δὲ τοῦτο καὶ ὁ σάκκος εἶναι τὸ ἴδιον συνάγεται καὶ ἐκ τοῦ ὅτι καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ὅταν φορῇ τὸν σάκκον λέγει τὸ ἴδιον γραφικὸν ρητὸν ἦτοι «οἱ ἱερεῖς Σου Κύριε ἐνδύσονται δικαιοσύνην καὶ οἱ ὀσιοὶ Σου ἀγαλλιάσει ἀγαλλιάσσονται». Τὰ παλαιὰ τῶν ἀρχιερέων φαίλῳνια καὶ δὴ τοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν προκρίτων ἀρχιερέων ἔφερον πολλοὺς σταυροὺς ἐξ οὗ καὶ Πολυσταύρια ἐκλήθησαν. Μερικοὶ θέλουν νὰ παραγάγουν τὴν λέξιν ἐκ τοῦ φαίνεσθαι—δλον=φαινόλιον ἀλλὰ ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ δὲν εἶναι ὡς εἴπομεν ὀρθή. Τοῦτο ὑπενθυμίζει μὲ τὸ ρητὸν του τὴν ὀσιότητα καὶ δικαιοσύνην ἣτις πρέπει νὰ περικοσμή τὸν λειτουργὸν τοῦ Ὑψίστου, καὶ ὅτι πρέπει νὰ ἐνθυμοῦνται οἱ φοροῦντες ὅτι ἀντιπροσωπεύουν τοὺς Ἀποστόλους καὶ ἐπομένως ὡς πάροικοι καὶ παρῆπιδομοὶ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτο πρέπει νὰ συμπεριφέρωνται ἀποστολικῶς καὶ νὰ ἀναπτύσσουν ἐνθεον ἀποστολικὴν δρᾶσιν λόγῳ τε καὶ ἔργῳ.— Μερικοὶ ἀξιωματοῦχοι ἱερεῖς (ἀρχιμανδρίται Οἰκονόμοι, πρωτοπρεσβύτεροι, Σακελλάριοι κ.λ.π.) φέρουν ἐκτὸς τῶν ἄνω ἄμφων καὶ τὸ ἐπιγονάτιον ἢ ὑπόγονάτιον τοῦτο εἶναι τετράγωνον καὶ ἐν εἶδει ῥομφαίας ὑφασμα τὸ ὅποῖον λέγεται οὕτω διότι κρέματα ἐκ τῆς ζώνης καὶ ἐπὶ ἢ ὑπὸ τὸ γόνυ. Εἰκονίζεται δὲ ἐπ' αὐτοῦ ὁ Σταυρὸς ἢ ὁ Χριστὸς μετὰ τοὺς Εὐαγγελιστὰς ἢ ἄγγελος κ.λ.π. Τοῦτο ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὰ βαλάντια τῶν ἐλεημοσυνῶν ἅτινα ἔφερον οἱ Ἀπόστολοι καὶ ὑποδηλοῦν ταυτοχρόνως καὶ τὴν δύναμιν τοῦ θείου λό-

γου ήτις ως *δρομαία* καταστρέφει τὸ κακὸν καὶ πᾶσαν κατὰ τοῦ Θεοῦ ἀντίδρασιν. Ὑπέροχον εἶναι ἐπίσης καὶ τὸ γραφικὸν ἔργον τὸ ὁποῖον λέγει ὁ κληρικὸς ὅτε φορεῖ τὸ ἐπιγονάτιον δι' ὀλίγων λέξεων περιγράφει τὴν παντοδυναμίαν τοῦ Θ. λόγον ἀμιμῆτως. «Περίζωσαι τὴν δρομαίαν σου ἐπὶ τὸν μηρόν σου δυνατέ, τῇ ωραιότητί σου καὶ τῷ κάλλει σου, καὶ ἔντεινε, καὶ κατενοδοῦ, καὶ βασιλευε, ἔνεκεν ἀληθείας καὶ πραότητος καὶ δικαιοσύνης, καὶ ὀδηγήσει σε θαυμαστῶς ἢ δεξιὰ σου». Οἱ Ρῶσοι ἱερεῖς φέρουν εἰς τὸ ἀριστερὸν γόνυ καὶ τὴν Πῆρ αν παρόμοιον ὕφασμα εἰς ἀνάμνησιν τοῦ ταμεῖου τῶν ἐλεημοσυνῶν τὸ ὁποῖον ἔφερον πάντοτε μαζί των οἱ Ἀπόστολοι. Ὅθεν Ἐκκλησία ζῶσα σημαίνει κήρυγμα—φιλανθρωπία. Ἄνευ αὐτῶν τῶν δύο ἀδύνατον νὰ νοηθῇ Ἐκκλησία ζῶσα καὶ κληρικὸς ἄξιος τῆς ἀποστολῆς του. Ἴδου εἰς τι ἔπρεπε νὰ διετίθεντο τὰ χρήματα τῶν ναῶν κατὰ τὸ πλεῖστον, ἂν οἱ ἐπίτροποι εἶχον συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς των. Ἴδου διατὶ ἡ παντοδύναμος κατὰ τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου Ἐκκλησία εἶναι ἀτυχῶς σχεδὸν νεκρά καὶ ἐλαχίστην ἐπιρροήν ἐξασκεῖ ἐπὶ τοῦ ποιμνίου της! Ἐὰν τὰ χρήματα τῶν ναῶν ἐξακολοθῆσιν νὰ διατίθενται ὡς διατίθενται...καὶ ὄχι διὰ τὴν συστηματοποίησιν τοῦ κηρύγματος καὶ τῆς φιλανθρωπίας κυρίως, πολὺ συντόμως θὰ θρηνησόμεν ἐπὶ τρομακτικῶν ἠθικοθηρησκευτικῶν ἐρειπίων ἀλλὰ θὰ εἶναι ἀργά.

† Μητροπολίτου Καλαβρύτων κ. ΤΙΜΟΘΕΟΥ.

ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΨΥΧΟΛΟΓΗΜΑΤΑ

—Ἡ ὑψίστη ἀποστολὴ τῆς Θεολογίας

Οἱ Θεολόγοι τῆς Ὀρθοδόξου Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας πάντοτε ἐνοοῦμενοι ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸν Ἰερὸν Κλήρον αὐτῆς ἔχουσιν ἐξαιρετικὰ, δύναται τις εἰπεῖν καθήκοντα συγκριτικῶς πρὸς τοὺς Θεολόγους τῶν λοιπῶν Ἐκκλησιῶν ἐξεταζόμενοι. Ἐκπροσωποῦσι τὴν Θεολογικὴν ἐπιστήμην τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ἔργον αὐτῶν ἀποστολικόν, —ὄχι ἐπάγγελμα βιοποριστικόν, — ἔχουσι τὸ διδάσκειν τὴν πλήρη ἀλήθειαν τὴν ἐν τῇ Καινῇ Διαθήκῃ περιεχομένην καὶ διὰ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων ἀναπτυχθεῖσαν καὶ διατυπωθεῖσαν εἰς δόγματα πίστεως καὶ εἰς διατάξεις ἠθικῆς εὐταξίας ἐν τῇ ζωῇ τῶν πιστῶν. Ὑπὸ τὴν ἔννοιαν ταύτην οἱ Ἑλληνεῖς Θεολόγοι δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἐν τῇ χριστιανῶσύνῃ οἱ πρῶτοι διδάσκαλοι τῆς χριστιανικῆς πίστεως καὶ τῆς χριστιανικῆς ἠθικῆς, διότι ἐκπροσωποῦσι τὴν Θεολογικὴν ἐπιστήμην τῆς Ἐκκλησίας ἐκείνης, ἢ ὅποια μένει πιστὴ εἰς τὰ δογματικῶς ὀρισθέντα καὶ διατακτικῶς θεσπισθέντα ὑπὸ τῶν ἑπτὰ οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ πρὸς τούτῳ κρατεῖ τὰς ἱεράς τῶν πρώτων αἰῶνων παραδόσεις ἐν τῇ λατρειᾷ καὶ τῇ θρησκευτικῇ ζωῇ αὐτῆς.

Ἡ Θεολογικὴ ἐπιστήμη τῆς Ὀρθοδοξίας διδάσκει ταῦτα ἀγγὰ καὶ ἀνόθευτα καὶ διατηρεῖ ταῦτα ὡς κανόνα πρὸς τὸν ὁποῖον θὰ παραβληθῶσι καὶ διὰ τοῦ ὁποῖου θὰ μετρηθῶσιν, (ἐν καιρῷ ὃν ἡ βουλὴ καὶ ἡ πρόνοια τοῦ Θεοῦ τῆς ἀγάπης ἔχει προορίσει), πάντα τὰ

ἐκκλησιαστικὰ συστήματα τὰ δημιουργηθέντα εἰς τὰ διάφορα χριστιανικὰ ἔθνη τὸ μὲν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν τὴν μεσουρανοῦσαν ἀλήθειαν καὶ μὴ ὑπὸ πάντων ὁμοιόμορφως ὀλεπομένην, τὸ δὲ ἐξ ἀλαζονείας καὶ ἐγωιστικῆς ἐκμεταλλεύσεως. Ἐὰν τὸν κανόνα τοῦτον τῆς ἐξ οὐρανοῦ ἐμπνεύσεως διατυπωθείσης δογματικῆς καὶ ἠθικοκοινωνικῆς ἀληθείας παρέβη καὶ διεστρεφεν ἡ Ἐκκλησία τῆς Δύσεως καὶ κατόπιν ἐξ ἀνάγκης ἢ ἐκ περιστάσεων προσέθηκεν εἰς αὐτὸν οὐχὶ κατ' οὐσίαν ἀντίθετα, ἀλλὰ παρέλκοντα ἴσως καὶ ἀδυνατίζοντά τινα ἢ Ἐκκλησία τῆς Ἀνατολῆς ἢ Ὀρθόδοξος, τοῦτο δὲν ἔχει καμμίαν σημασίαν. Κατὰ τὸν εὐλογημένον ἐκείνον καιρὸν, καθ' ὃν γενικὴ θὰ ὑπάρξῃ ἡ θέλησις καὶ ἡ ἐπιθυμία τῆς συνεννόησεως πρὸς ἕνωσιν εἰς μίαν πίστιν, εἰς ἓν βάπτισμα ὑπὸ τὸν ἕνα Θεὸν τὸν ὑπὸ τοῦ Θεανθρώπου ἀποκαλυφθέντα, οἱ μεγάλοι Χριστιανοὶ τῆς Ἀμερικῆς καὶ τῆς Εὐρώπης, οἱ μεγάλοι μελετηταὶ τῆς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ζωῆς καὶ κινήσεως, θὰ ζητήσουσιν ὡς σημεῖον πλήρους συνεννόησεως τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας. Θὰ ζητήσουσιν νὰ μάθωσι καὶ νὰ δεδαιωθῶσιν ὅποια ὑπῆρξεν ἢ πράξις τῆς πρώτης Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, πῶς αὕτη ὑπὸ τὴν ἐπίνοιαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐθεμελιώθη, ἀνεπτύχθη, ἐξηπλώθη καὶ πῶς ἐξηρμώθησαν ἐν αὐτῇ αἱ ἐντολαὶ τοῦ Χριστοῦ. Ἐκ τοῦ εἰλικρινοῦς πόθου πρὸς συνεννόησιν καὶ φλογερᾶς ἐπιθυμίας πρὸς ἕνωσιν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν πίστιν, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρόνημα, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Βάπτισμα, εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἐλπίδα, εἰς ἓν καὶ τὸ αὐτὸ μέσον ἠθικῆς τελειότητος θὰ τελῶσι κατὰ μέρος πᾶσαι αἱ ἐγωιστικαὶ ἀντιλήψεις, θὰ διαλυθῶσιν οἱ τῆς ἀλαζονικῆς ἐκμεταλλεύσεως καπνοὶ καὶ ἐν πάσῃ ταπεινοφροσύνῃ θὰ ζητηθῇ ἐν ἐνὶ διεθνῇ συνεδρίῳ ἢ ἐκ τῶν κειμένων μαρτυρουμένη καὶ δεδαιουμένη πράξις πίστεως, λατρείας καὶ ἠθικῆς τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας κατὰ τοὺς ὀκτὼ πρώτους αἰῶνας καὶ κατὰ τὴν πράξιν ταύτην ὁμοθυμῶς καὶ ὁμοφώνως θὰ ὀρισθῇ ὁ θεωρητικὸς καὶ πρακτικὸς βίος τῶν χριστιανῶν πάντων ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, Ἰεροῦ Κλήρου καὶ Λαοῦ. Εἰς τὴν περίστασιν ταύτην ἡ Ἀνατολικὴ ὀρθόδοξος ἐκκλησία θὰ προσφέρῃ ἢ ὑπερ κρατεῖ ἀπὸ αἰῶνων παρακαταθήκην, ἣν ἔχει εἰς κείμενα ἀναλλοίωτα εἰς παράδοσιν ἀμετάβλητον καὶ εἰς συνείδησιν μὴ διαστραφείσαν ὑπὸ αὐταπάτης ἐξ ὑπολογισμοῦ ἐγωιστικῆς ἐπικρατήσεως ἀσυμφόρου εἰς τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ, ὅπερ ἐστὶν ἔργον τοῦ ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ τοῦ ὑπὸ τὸ κράτος τῆς ἀληθείας, τῆς δικαιοσύνης, καὶ τῆς ἀγάπης δημιουργουμένου.

Ἡ προσφορὰ αὕτη ἢ πολυτίμητος, ὁ παράγων καὶ συντελεστής οὗτος ὁ εὐεργετικώτατος ἔσται ἔργον τῆς ὀρθοδόξου Θεολογικῆς ἐπιστήμης. Οἱ Θεολόγοι τοῦ παρόντος εἶναι Θεολόγοι τοῦ μέλλοντος. Διὰ μέσου πασῶν τῶν γενεῶν ἐν φρόνημα, ἐν συναίσθημα διέπει αὐτούς. Οἱ σημερινοὶ θὰ μεταδώσουσιν εἰς τοὺς διαδόχους αὐτῶν τὴν παρακαταθήκην ἣν κρατοῦσιν ὑπευθύνως πρὸς φύλαξιν.

Ταῦτα παρενεβάλομεν, ἵνα δώσωμεν ἀφορμὴν πρὸς σκέψιν καὶ κατανόησιν τῆς ἀξίας τὴν ὅποιαν ἔχει ὁ Θεολόγος τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς σημασίας τὴν ὅποιαν ἔχει τὸ ἔργον αὐτοῦ ὡς πρὸς τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.